

Sınıf

Mayıs-Haziran 2019

Sayı: 10

**MEMLEKETE HÜRRİYET
BİZİMLE GELECEK!**

İçindekiler

<i>Giriş</i>	3
<i>Avrupa'ya değil, sınıflardan alanlara!</i>	4
<i>Açıköğretim mi açık sömürü mü?</i>	5
<i>Patronların iş birliğine karşı emekçi çocuklarının iş birliği</i>	6-7
<i>Bu bayram bizim!</i>	8
<i>68 fidanları değil, 68 çınarları</i>	9
<i>Halkın isyanı: Gezi</i>	10-11
<i>Mücadelenin yol haritası: 15-16 Haziran</i>	12
<i>Taleplerimiz</i>	13
<i>Sosyalizm ve komünizm hakkında doğru bilinen yanlışlar</i>	14
<i>Kitap tanıtımı: Germinal</i>	15

Merhaba arkadaşlar,

Liseli bülteni *Sınıf*, “Memlekete hürriyet bizimle gelecek!” sloganıyla 10. sayısını yayınladı. *Sınıf*, sorunlarımızın eğitim paketleriyle, reformlarla çözülemeyeceğinin bilinciyle tüm liselilere bir alternatif sunmaya çalışıyor.

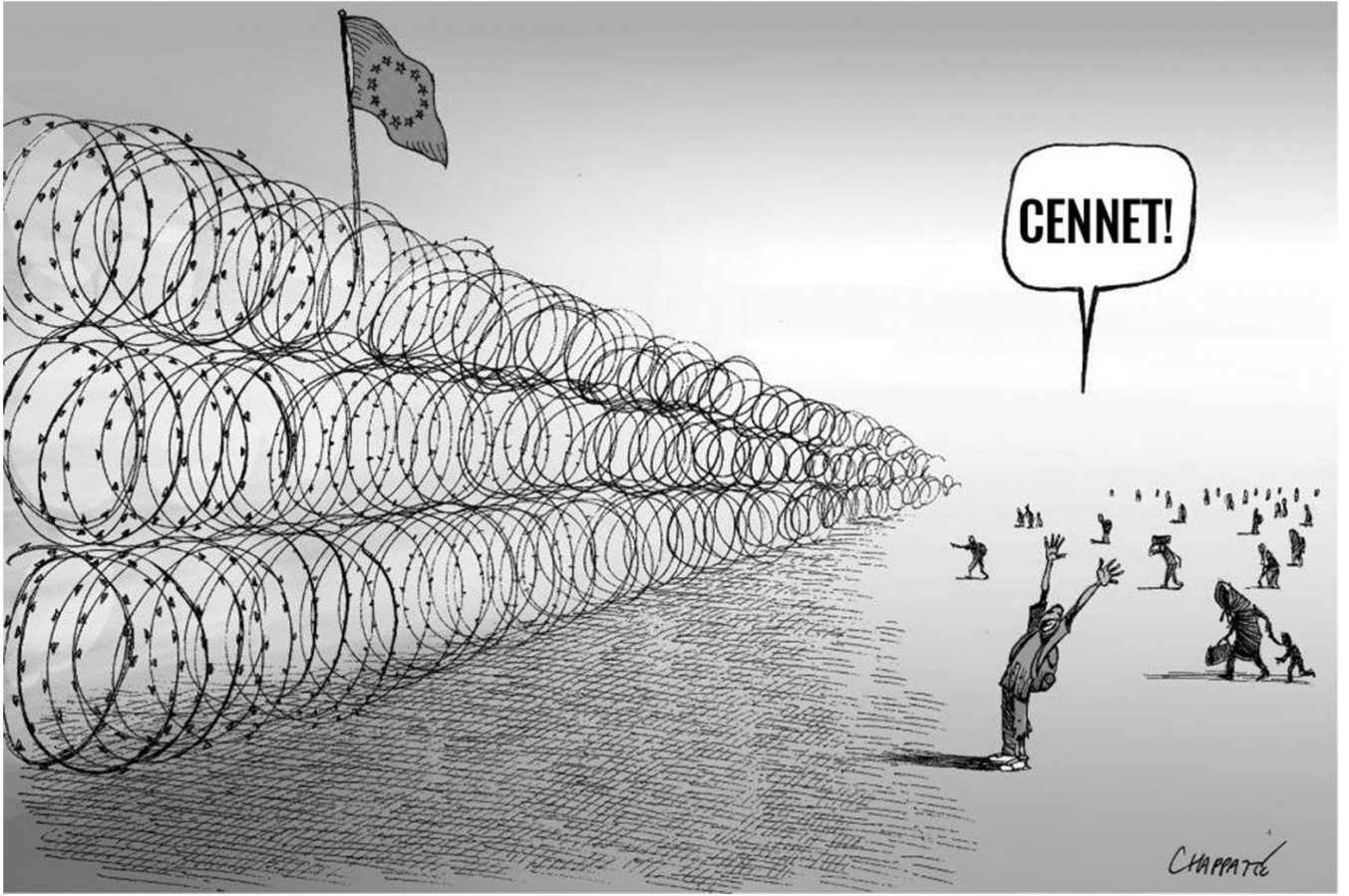
Mayıs-Haziran sayısının ilk yazısı, geçtiğimiz günlerde paylaşılan bir video ile yeniden gündeme gelen Avrupa hayaline değiniyor ve sorunun ülke sınırlarından çıkmakla çözülemeyeceğini vurguluyor. Bir diğer yazı, son 10 yılda açık lise kayıtlarında görülen yüzde 175 artışı sebepleriyle beraber ele alıyor. Çözüm yolunu ise ekonomide ve eğitimde emekçiden yana devlet planlaması ve politeknik eğitim ile gösteriyor.

Yine geçtiğimiz günlerde Ziya Selçuk’un açıklamasıyla duyulan Mesleki Eğitim İş Birliği Protokolü, *Sınıf*’ın sayfalarında yerini alıyor. Bu iş birliğinin patronların iş birliği olduğunu vurgulayarak bu protokolün meslek liselerinin sermayeye devredilmesinden başka bir anlamı olmadığını söylüyor. Patronların iş birliğine karşı emekçi çocuklarının iş birliğini öne çıkartıyor.

Sınıf, 1 Mayıs’ın bizler için anlamını vurguluyor ve 1 Mayıs’ın kısa bir tarihçesini veriyor. İşçilere yönelik baskıları, yasakları ele alarak hiçbirinin işçileri durdurmaya yetmediğinin altını çiziyor. 6 Mayıs 1972’de idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan da *Sınıf*’ın sayfalarında yer alıyor. Denizlerin ve 68 kuşağının bizlere bıraktığı anti-emperyalist mücadele, örnekleriyle sunuluyor ve bugün liselilere düşen görevin kapitalizmin, emperyalizmin, Siyonizmin karşısında Deniz, Yusuf, Hüseyin olmak olduğu vurgulanıyor.

Sınıf, Türkiye’de modern tarihin en büyük halk isyanını olan Gezi’yi sayfalarına taşıyor. Eylemlerin içeriğini ve halkın gücünü ele alarak bugün Gezi’yi anmanın yetmeyeceğinin, önümüzdeki mücadeleler için ondan ders çıkarmak gerektiğinin altını çiziyor. Bir diğer yazı ise Türkiye işçi sınıfı mücadelelerinin en görkemli deneyimi olan 15-16 Haziran ayaklanmasını ele alıyor. Geleceğin işçi ve emekçilerine, 15-16 Haziran’dan ve işçi sınıfının tüm mücadelelerinden öğrenecek çok şey olduğunu hatırlatıyor.

Sınıf, “Doğru bilinen yanlışlar” başlığıyla yayınladığı serisinin üçüncü ayağında “Sosyalistler diktatörlüğü savunur” tezine karşı duruyor. Proletarya diktatörlüğünün tanımlamasını yaparak onun en ileri burjuva demokrasısından daha demokratik olduğunu örnekleriyle beraber ortaya koyuyor. 10. sayının kitap tanıtımında ise Emile Zola’nın *Germinal* isimli eseri yer alıyor. Zola’nın *Germinal*’de, maden işçilerinin yaşamını, tüm olumsuz koşulları ve mücadele içerisinde işçilerin nasıl süreçlerden geçtiğini büyük bir canlılıkla betimlediğini vurgulayarak yazarın okura bıraktığı umut ışığına değiniyor.

Avrupa'ya değil, sınıflardan alanlara!

Geçtiğimiz günlerde, bir öğrencinin Alman vatandaşı olma hayalini dile getirdiği video uzun bir süre gündemde yerini aldı. Videoda, kendisine hayali sorulan öğrenci, Alman vatandaşı olmak istediğini dile getiriyordu.

Aslında bu ilk değil, özellikle son dönemlerde bu “sözde kurtuluş” yolunu hep duyar olduk. Okulda yaşadığımız adaletsizlikler, sınav sisteminde görülen ani değişimler, eğitimin günden güne piyasalaşması, ekonomide yaşanan ani değişimler ve bunların etkileri birçok insanı çözüm yolunun yalnızca ülke sınırlarından çıkmakta olduğuna inandırdı.

Çözüm olarak görülen bu kaçışın doğru ve başarılı olması mümkün değil. Gericiliği yalnızca eğitimde, ekonomide veya ülke siyasetçilerinde aramak yanlış olur. Asıl gericilik bizzat içinde bulunduğumuz sistemdir. Bize bireyselliği, tek başına hareket etmeyi, “ben” diye düşünmeyi aşıl原因an emperyalizmdir. Bizleri demokrasi yalanı ve hülyasıyla çarklarının arasına almayı amaçlayan emperyalizmdir. Biz bu sistemi, sistemin asıl kalelerine giderek yıkamayız.

Bu yolda bize düşen görev kaçmak değil, hep birlikte sistemin üstüne gitmektir. Haksızlıklara karşı içimizdeki isyan ateşini söndürmemek, alanlarda yerimizi almak, bize tek yolmuş gibi sunulan sonuçsuz hayallerin peşinde koşmamaktır. Bize düşen görev, gücümüzün farkına varmak, örgütlenmek ve yalnızca Türkiye’de değil, dünyanın her yerinde bu köhnemiş sistemi yıkmaktır. Biz emekçi çocuklarının hayali ancak bu yolla gerçek olacaktır!

Açıköğretim mi açık sömürü mü?

Öğrenciler çeşitli sebeplerle örgün eğitime devam edemediklerinde açıköğretim ortaokul ve liselerine kayıt oluyorlar. Açıköğretime kayıt oranları ise bize acı gerçeği gösteriyor. Son 10 yılda açık liselere kayıt olan öğrenci sayısında yüzde 175 artış gözlemlendi. Neden ve nasıl? Öğrenciler neden örgün öğretimden uzak kalmayı tercih ediyor? Bu soruya ekonomik yetersizlikler, gelecek kaygısı ve umutsuzluk gibi çeşitli cevaplar verilebilir. Bu sebeplerin ana kaynağı elbette ki plansız, paralı, niteliksiz eğitim sistemi! Bunun yanı sıra bu artışta, son dönemde gittikçe derinleşen ekonomik krizin de etkili olduğu görülüyor.

AKP'nin iktidara geldiği günden beri yükseköğretim mezunlarının sürekli arttığını ve bu mezunların istihdamının sağlanmadığını görüyoruz. Güncel verilere göre yükseköğretim mezunlarının işsizlik oranı yüzde 13,1. Bunu gören öğrenci aileleri, zorunlu olan lise eğitimini dahi gelecek kaygısından dolayı es geçerek çocuğunun eve ekmek getirmesini tercih ediyor. Peki sadece gelecek kaygısı mı?

Verilere dikkat edersek açık liselerdeki öğrenci sayısının bu büyük artışının 2009'da başladığını görürüz. Dünya kapitalizminin süregelen büyük depresyonu işsizliği kademeli olarak arttırıyor. Emekçi aileleri, çocuklarının örgün eğitime devamını sağlamakta zorlanıyor ve bir yere kadar direnebilen aileler çocuklarını okuldan alıp onlara iş bulmak zorunda kalıyor. Yasalara göre 15 yaşını doldurmamış çocuğu çalıştırmak suçtur. 15-18 yaş arası gençleri çalıştırmak için ise çalışma kanununa göre özel şartlar aranmaktadır. Bu mevzuatlara takılmak ve ucuz iş gücü fırsatını kaçırmak istemeyen patronlar yasadışı bir biçimde kayıtsız, güvencesiz ve düşük ücretle çocuk-genç işçi çalıştırıyor. Örgün eğitimde olması gereken gençler atölyelerde, tamirhanelerde, kafelerde vb. işletmelerde sömürülüyor. Okulda bir gelecek görememe ve eve ekmek götürme derdi birçok çocuk ve genç işçinin hayatına mâl oluyor.

Tüm bu sorunların çözümü ise aslında net: ekonomide ve eğitimde emekçiden yana devlet planlaması ve sömürüye mahal vermeden eğitim ile üretimin birlikteliğini sağlayacak olan

politeknik eğitimin uygulanması! İş cinayetlerinde kaybettiğimiz arkadaşlarımızın kanı, geleceğini yitiren arkadaşlarımızın gözyaşı kurumadan hep birlikte mücadele etmek için birleşelim!

Patronların iş birliğine karşı, emekçi çocuklarının iş birliği

Sınıf sayfalarında defalarca eğitim sisteminin piyasalaştığını, emekçi çocuklarının yani bizlerin eğitim-öğretim hayatının sermayeye teslim edildiğini belirttik. Son zamanlarda hükümetin eğitim üzerine atmış olduğu adımlar bu meseleye tekrar eğilmemizi gerektirdi. Mesleki eğitimin aslında ne kadar önem arz ettiğini, eğitimin teori ve pratikle bir arada verilmesinin ideal olduğunu biliyoruz. Ama içinde yaşadığımız sistemde bu durum suistimal edilmekte ve mesleki pratik eğitim adı altında staj sömürüsü ayyuka çıkmaktadır.

Mesleki eğitim ile reel sektörü birleştirecek proje için Milli Eğitim Bakanlığı ile Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) ve TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi arasında Mesleki Eğitim İş birliği Protokolü imzalandı. İmzalanan bu protokolle birlikte 81 ilde 81 meslek lisesi TOBB'a devredildi. Devredilen bu meslek liselerinde özel sektörün ihtiyaç duyduğu nitelikli elemanların yetiştirilmesine yönelik bir müfredat hazırlanması da söz konusu.

TOBB başkanı M.Rifat Hisarcıklıoğlu eğitimi özel sektöre bırakan MEB bakanı Ziya Selçuk'a, "Aslında burada bir farkı görüyoruz, hem bürokraside olup hem iş dünyasının içinden gelen bir bakanın nasıl ezberleri bozduğuna bugün hep beraber şahit oluyoruz" diyerek teşekkür ettikten sonra sömürü protokolünün nasıl olacağına dair kesitler sundu. Hisarcıklıoğlu çok da haksız sayılmazdı, hem bürokraside hem iş dünyasının içinde olan Selçuk'un eğitimi bir imzayla nasıl piyasaya teslim ettiğini hep birlikte görüyoruz.

TOBB başkanı sunumunda piyasada talep gören niteliklere göre hazırlanan yeni bir mesleki eğitim modelinden, odalar ve borsalar vasıtasıyla eğitimin, sektörün ihtiyacına göre hazırlanmasından, mesleki eğitimde özel sektörün rolünün artmasından ve söz sahibi olacağından bahsetti. Bu protokol daha çok piyasacı eğitim, daha çok staj sömürsü demektir. İçinde bulunduğumuz kriz döneminde patronlar artan maliyetleri düşürebilmek için işçi çıkartıyor, ücretlerde kesinti yapıyor iken devlet de yatıp kalkıp patronlara nasıl yardım edebileceğini düşünüyor.

AKP iktidarı boyunca eğitimin piyasalaştırılması adına sayısız adım atıldı. İmzalanan protokol de bu uğurda atılan adımların bir diğer örneği. Liseliler olarak bizler, sermayenin egemenliği altında bulunan okullarda eğitim almayı, emeğimizin staj adı altında sermayeye peşkeş çekilmesini reddediyoruz! İktidarın ve patronların eğitimin üzerinde umarsızca top koşturmasını, geleceğimizin çalınmasını reddediyoruz! Patronların iş birliklerini reddediyoruz! Yalnızca emekçi çocuklarının iş birliğini tanıyoruz.

Talebimiz özelleştirme politikalarına derhal son verilmesi, tüm özel okulların kamulaştırılmasıdır. Herkes için eşit, parasız ve nitelikli eğitimi sağlamanın başka yolu yoktur.

Bu bayram bizim!

Her yıl milyonlarca emekçi dünyanın dört bir yanında 1 Mayıs günü meydanları dolduruyor ve taleplerini haykırıyor. Ülkemiz de dahil olmak üzere birçok coğrafyada yasaklara, baskılara rağmen yüzyıllardır kutlanıyor. Peki 1 Mayıs nasıl ortaya çıktı? 1 Mayıs'ta ne yaşandı da asırlar geçmesine rağmen hâlâ ilk günkü coşkuyla kutlanıyor?

1880'li yıllarda ABD'de yükselen işçi nüfusu, bununla doğru orantılı olarak güç kazanmaya başladı. İşçiler 14 saati aşan çalışma süresinin 8 saate indirilmesi talebiyle mücadele etmeye başladılar. 1866 yılının 1 Mayıs günü geldiğinde, ülke çapında 350 bin işçi greve gitti. İşçi sınıfının örgütlü gücüne karşı koyamayan patronlar yenildi, işçi sınıfı kazandı. Bu süreçten sonra bazı işçi önderlerini idam etmelerine ve işçilerin üzerlerine kurşun yağdırmalarına rağmen emekçilerin elinden 8 saat çalışma hakkını alamadılar. 1 Mayıs günü hem 8 saat çalışma hakkının kazanılması hem de bu uğurda canını veren işçi önderlerinin anısına emek ve dayanışma günü, işçilerin bayramı olarak belirlendi.

Ülkemizde 1 Mayıs ilk defa Hürriyet devriminin ardından, 1909'da, Rumeli'de kutlanmaya başladı. 1912'den sonra dönemin hükümeti tarafından yasaklandı. Kurtuluş Savaşı döneminde anti-emperyalist kimlik kazanan eylemlerde işçiler, bağımsızlık şiarını yükselttiler. 1923'de 1 Mayıs kanunen tanınmış olmasına rağmen hükümet tarafından yasaklandı ve 50 yıl boyunca yasaklı kaldı.

Türkiye'de işçi hareketinin güçlü dönemi olan 70'lerin ikinci yarısında, 1 Mayıs yeniden ait olduğu yere, alanlara döndü. 1976 1 Mayıs'ı 50 yıl sonra kutlanılan ilk 1 Mayıs oldu. 1977 1 Mayıs'ı ise Türkiye işçi sınıfı için bir dönüm noktasıydı. Taksim Meydanı dolup taşı. 500 bin emekçi haklarını haykırmak için meydandaydı. Türkiye burjuvazisi, karşısında daha önce böyle bir güç görmemişti. Bu güçten o kadar korkmuş olmalılar ki, devletin illegal çetesi kontrgerillalar 34 emekçiyi meydanda acımasızca katletti.

Fakat tüm bu yaşananlara rağmen işçi sınıfı, korkuya kapılmak ve pes etmek yerine mücadele etmeyi seçti. Geçmişin hesabını sormak ve yarınlarını kazanmak için 78 1 Mayıs'ında yine Taksim Meydanı'nı doldurdular. İşçi sınıfının örgütlü gücüyle mücadele edemeyeceğini anlayan hükümet 1979'da İstanbul'da 1 Mayıs'ı yasakladı. Ardından da 12 Eylül darbesi patlak verdi. Sendikalar bir bir kapatıldı, işçiler ve devrimciler katledildi.

Ne yasaklar ne de darbeler işçileri susturmaya yetti. 1866'dan bu yana tüm dünyada sayısız fabrikada sayısız işgal ve grev yapıldı. Onlarca ülkede milyonlarca emekçi, patronların saltanatını yerle bir etti. Söndürülmeye çalışılan bu ateş her geçen gün daha da büyüyerek yanmaya, işçi sınıfı her geçen gün daha da güçlenmeye devam etti. Bu ateş dünyayı sarana kadar, küllerinden yeni bir dünyayı kurana kadar da devam edecek.

68 fidanları değil, 68 çınarları

"Biz şahsi hiçbir çıkar gözetmeden, halkımızın bağımsızlığı ve mutluluğu için savaştık."
Deniz Gezmiş

Dünyadaki devrimci eylemlerin dalgası 1968 yılında Türkiye'yi de vurduğunda üniversitelerde öğrenci gençliğin ateşlediği devrimci mücadele neredeyse tüm ülkeye yayıldı. Üniversiteleri zapt eden öğrenci hareketi sadece üniversiteyi değil, memleketi de değiştirmek için kolları sıvamıştı.

68 kuşağı, halkların en büyük tehdidinin emperyalizm olduğu bilinciyle, anti-emperyalist mücadele bayrağını göndere çekti. 6. Filo'nun karaya ayak basmasına mücadele etmeyerek Amerikan askerlerini Dolmabahçe'de denize döktü, NATO'ya hayır haftası düzenledi, milyonlarıyla meydanları zapt etti ve halkı emperyalizme karşı mücadeleye çağırdı. 1969'da Vietnam Kasabı lakaplı CIA ajanı Komer'i Türkiye'ye geldiğine pişman etti ve ODTÜ'de Komer'in arabasını ters çevirip ateşe verdi.

Denizler, ezilen Filistin halkının da haklarını sözde değil, eylemde savundu. Filistin'e direniş kamplarına giderek, Siyonist İsrail'e karşı mücadele etti. Yaşamlarını halkın çıkarına mücadeleye adanmış, yüzünü devrime dönen bu kuşağın üç çınarı: Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, 6 Mayıs 1972'de, 12 Mart askeri cuntası tarafından katledildi.

Ancak cuntanın söndürmeye çalıştığı bu devrimci ateş baskıyla, idamla söndürülemezdi. İdam sehpasına gözlerindeki kararlılığın bir saniye dahi sönmesine izin vermeden, yüzlerinde gülümsemeyle gitti Denizler. 68 kuşağının devrimci cüreti, bugün yalnızca bir anı olarak değerlendirilemez. Emperyalizm, bugün hâlâ Ortadoğu'da kan dökerken, halkları birbirine düşman ederken yas tutup oturamayız!

Bize düşen görev, Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren emperyalizme, Filistin halkına yıllardır zulmeden Siyonizme, bizleri sömürücü bir avuç asalağın kollarına teslim eden kapitalizme karşı Deniz, Yusuf, Hüseyin olmaktadır! Onların bize bıraktığı mücadele bayrağını yılmadan, yorulmadan, caseretle taşımaktır!

Halkın isyanı: Gezi

Bundan altı yıl önce Türkiye’de halk, Gezi Parkı ve Taksim’den başlayarak ayağa kalktı. Hükümetin Gezi Parkı’na dokunmamasını, parkın park olarak kalmasını talep eden bir kitleyle başlayan hoşnutsuzluğu isyana dönüştüren saik, 10 yıllık Erdoğan ve AKP iktidarının baskıcı, ayrımcı, mezhepçi, eşitsizlikleri ayyuka çıkaran politikalarıydı. Eylemlerin somut bir siyasi talebi yoktu ancak yüz binleriyle sokağa çıkan halkın ortaklaştığı nokta “hükümet istifa” sloganıydı.

31 Mayıs, Türkiye’nin tarihinde artık bir gediğin açılışının tarihiydi, halk modern tarihin gördüğü en büyük isyanla ayağa kalktı. Gezi, toplumun her kesiminden insanın birleşmesinin ve direnişin sembolü oldu. Elbette isyan Taksim’le sınırlı kalmadı. Çok kısa zamanda yayılarak İzmir’de, Eskişehir’de, Bursa’da, Ankara’da ve diğer birçok şehirde halkı meydanlara çağırdı. Bu çağrı cevapsız kalmadı ve 81 ilin 80’inde halkın uyanışına tanık olduk.

Genç yaşlı, kadın erkek demeden, ulus, mezhep ayrımı olmadan halk, tüm katmanlarıyla sel oldu, çığ oldu! Gürül gürül aktı, patronların ve patron sevdalısı iktidarın kabusu oldu! Düzenin kendisine koyduğu sınırları reddetti. Meydanları zapt ederek hayata yeni kurallar getirdi. İçinde yaşadıkları sistemin onlara dayattığı bencilliğin, bireyseliğin yerine kolektivistliği ve kolektif mücadele biçimlerini geçirdi.

**“Merdivenlerim
yıldızlara
ölülerimizin başlı
yükseli
güneşe doğru!” –**

**izin çengelini
asarak,
larına basarak
yoruz
- Nazım Hikmet**

İktidar gazla, baskıyla isyanı yok etmeye, medyaysa penguen belgeselleriyle toplumun algısını yönetmeye çalıştı. Hiçbiri kâr etmedi, isyanın önüne geçemedi. Bugün hâlâ tüm canlılığıyla belleklerimizde duran sahneler gösterdi bizlere. Aynı doğrultuda birleşen bir halkın, birbirinden aldığı güç ve güvenle neler yapabileceğini gösterdi. Apolitik denilen gençliğin, çalışmaktan öldü denilen işçilerin, yok sayılan kadınların, asla bir araya gelmez denilen tüm kesimlerin nasıl bir araya gelebileceğini kanıtladı.

Halk, Gezi Parkı'nın yıkılmasına mücadele etmedi. Ancak önderlikten yoksun oluşu, isyanın sandıklarda boğulma çabası onu daha ileri gitmekten alıkoydu. 6 yıl sonra, Gezi'yi yalnızca anmak yetmez. Önümüzdeki mücadeleler için ondan ders çıkarmak gerekir.

Bu isyanda yaşamını yitiren Mehmet Ayvalıtaş, Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Medeni Yıldırım, Abdullah Cömert, Ahmet Atakan ve Berkin Elvan isyanın şehitleri olarak tarihe geçti. Bugün hâlâ halkın bilincinde ve yüreğinde yaşıyorlar. Katledilen arkadaşlarımızın hesabını sormak, omuzlarımıza yüklenen bir görevdir!

Mücadelenin yol haritası: 15-16 Haziran

Türkiye işçi sınıfının tarihi büyük mücadelelerle doludur. Ancak bunların arasından sıyrılan bir deneyim var ki bugün hâlâ mücadeleye ışık tutuyor ve işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor.

49 yıl önce, 15-16 Haziran 1970'de işçiler kendi elleriyle kurdukları sendikalarını ve sendikal özgürlüklerini savunmak için ayağa kalktı. Bu ayaklanmanın sebebi sendikal özgürlükleri ortadan kaldırmayı amaçlayan yasa tasarısıydı. Bu tasarı, bir sendikanın faaliyet gösterebilmesi için o iş kolundaki işçilerin en az üçte birini örgütlemiş olmasını şart koşuyordu. Yani bu yasa, 1967'de kurulan DİSK'i (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) saf dışı bırakmak için tasarlanmıştı. O dönemde hükümet yanlısı politikalarıyla dikkat çeken Türk-İş'e (Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu) üye birçok işçi, sendikalarından ayrılmak istiyordu. Bunu engellemenin en kolay yolunun bu tasarı olacağı düşünüldü. Ancak bu çok büyük bir yanılıydı. Dönemin çalışma bakanı "Çok yakında DİSK'in çanına ot tı kayacağız" derken işçilerin örgütlü mücadelesini hesaba katmamıştı.

15 Haziran günü işbaşı yapan işçiler, temsilcilerin aktarımları üzerine sendikalarının kapanmasına izin vermeyeceklerini söyleyerek şalteri indirdiler ve böylece iki gün sürecek olan ayaklanma başlamış oldu. İstanbul-İzmit sanayi bölgesi tam anlamıyla işçilerin hakimiyetine girdi. İzmit-Gebze-Kartal hattındaki işçiler İstanbul-İzmit karayolunu işgal ettiler. Kadıköy Kurbağalıdere'de askerle karşı karşıya geldiler. Sarıyer, Levent, Şişli hattındaki işçiler Taksim'e doğru yürüyüşe geçti. Bakırköy-Topkapı-Gaziosmanpaşa-Eyüp-Silahtarağa bölgesinden gelen işçiler de üçüncü bir öbek oluşturdular.

İşçilerin yürüyüşünü engellemek için kurulan barikatları işçiler her defasında yıkıp geçti. Devlet, Haliç üzerindeki köprüleri kapattı, Avrupa ve Asya yakaları arasında vapur ve motor seferlerini iptal etti, DİSK yöneticilerini tehdit etti. Belki de en can alıcı olan işçilerin, tankların üzerinde ellerinde silah bekleyen askerlerin üzerine yürümesiydi. Asker, silahsız işçilere ateş açtı. Bunların hiçbiri işçileri durdurmaya yetmedi. Sokakları dolduran işçiler, "Gücümüz birliğimizden gelir" diyerek yasayı o sokaklarda yırtıp attılar! 150 bin işçinin isyanı iktidarı öylesine korkuttu ki yasa meclisten geçtiği halde uygulamaya koyulamadı. İşçiler, kendi güçlerini iki gün hayatı durdurarak göstermiş oldu.

15-16 Haziran, Türkiye işçi sınıfının en görkemli ayaklanmasıdır. Bu yüzden hâlâ mücadelenin yol haritası niteliği taşır. İşçi sınıfının mücadelelerinden öğrenecek çok şeyimiz olduğu, biz geleceğin işçileri emekçileri için unutulmamalıdır. 49 yıl öncekinden daha güçlü olduğumuz unutulmamalıdır! Bugün de zincire vurulmuş mecliste, bize karşı çıkarılan bütün yasalara, baskılara, istibdada karşı "Gücümüz birliğimizden gelir" diyerek örgütlenmeli, mücadeleyi büyütmeliyiz!

TALEPLERİMİZ:

Gençlere tam istihdam sağlansın!

**Müşteri değil, öğrenci olmak istiyoruz.
Özel eğitim kurumları kamulaştırılsın!**

**Genç ve çocuk işçilik yasaklansın!
Denetimi sağlansın!**

**Bütün liselerde nitelikli,
bilimsel eğitim verilsin!**

Sosyalizm ve komünizm hakkında doğru bilinen yanlışlar

“Sosyalistler diktatörlüğü savunurlar”

Sosyalizm bugüne kadar sayısız iftira ve karalamalara maruz kalmıştır.

“Sosyalistler, komünistler diktatörlüğü savunur” ise bunlardan sadece biridir. Bu, bir anlamda doğrudur. Peki nasıl? Görelim. Komünistler, sınıflı toplumlarda hakim olan sınıfın diğer sınıflar üzerinde bir diktatörlük kurduğunun farkındadır. Diktatörlük dendiğinde insanların gözlerinde pek hoş şeylerin canlanmaması da oldukça doğaldır. Ancak diktatörlük, sadece sopa ve silah ile baskı kurmak değildir. Bir sınıfın diktatörlüğü farklı siyasal biçimler alabilir. Örnek vermek gerekirse en ileri demokratik cumhuriyet de burjuvazinin bir diktatörlüğüdür, istibdad da, faşizm de. Biz sosyalistler sınıf mücadelelerinin son uğrağı olacak bir diktatörlük kurmak istiyoruz: proletarya diktatörlüğü (diğer bir adıyla işçi-emekçi hükümeti)!

Proletarya diktatörlüğünün en ileri burjuva demokrasisinden daha ileri bir rejim olduğunu kanıtlamak için çok basit bir matematik hesabı yapmak yeterlidir. Proletarya diktatörlüğü, toplumun sömürücü-asalak yüzde 1'ine karşı çoğunluğunu işçi ve emekçilerin oluşturduğu yüzde 99'un diktatörlüğüdür. Yani toplumun yüzde 99'unun boynundaki zinciri çıkarıp yüzde 1'lik sömürücü azınlığın boynuna takması anlamına gelmektedir.

En ileri burjuva demokratik cumhuriyetinde genel oy hakkı ve “demokrasi” perdesinin ardında burjuvazi, kendi çıkarları doğrultusunda devleti yönetmektedir. Özel mülkiyetin dokunulmazlığı esasında yalnızca yüzde 1'de toplanan ve toplumun geri kalanından mahrum bırakılan bu mülkiyet, yalnızca bir sömürü aracıdır. İşçi emekçi hükümeti ile birkaç burjuvanın mülkiyetindeki fabrikalar ve bankalar kamulaştırılacaktır. Böylece üretim ve dolaşım işçilerin devleti tarafından planlanacaktır. Devlet işlerinde görevli kişiler her an görevden alınabilir olacak ve maaşları ortalama bir işçinin ücretini geçmeyecektir. Böylece devlet bürokrasisi de parçalanmış olacaktır. Burjuva demokrasisinde bahsi geçen, ancak yalnızca burjuvazinin tam anlamıyla, nitelikli bir biçimde yararlanabildiği; eğitim hakkı, ulaşım hakkı vb. proletarya diktatörlüğünde gerçek anlamda toplumun hizmetine sunulacaktır. Buradan çıkarılacak sonuç şudur: Proletarya diktatörlüğü, burjuvazi için en acımasız diktatörlük, işçi ve emekçiler için sınırsız bir demokrasidir.

Ancak unutmamak gerekir ki proletarya diktatörlüğü nihai amaç değil, sosyalizme giden yolda vazgeçilmez bir araçtır. Proletarya diktatörlüğü de bir devlet biçimi olduğuna göre sınıfsız ve sınırsız bir dünyayı hedefleyen komünistler bu devletin de sönmülenererek yok olmasını hedefler. Birakın patronlar yaklaşan işçi-emekçi iktidarından korksunlar, bizim bundan korkmamız için hiçbir sebep yoktur. Hep birlikte verilecek mücadeleler, ulaşılacak güzel günler vardır!

KİTAP TANITIMI:

Emile ZOLA – Germinal

Germinal, 1860'larda Fransa'nın kuzeyindeki maden işçilerinin, çetin koşullar altında verdikleri yaşam mücadelesini yansıtır. Fransa'nın Moutsou şehrinde aileler tek göz odalı evlerde iç içe yaşar ve bu ailelerin çocukları neredeyse madenin içine doğar. Romandaki Maheude ailesinde de 58 yaşındaki büyükbaba Bonnemort'dan evin 15 yaşındaki genç kızı Catherine'e kadar herkes madende çalışır. Etienne isimli, haksızlıklara baş eğmeyen, mücadelecisi bir genç adamın şehre iş aramaya gelmesiyle ve madende bir iş bulmasıyla hikâye canlanır.

Madenciler yerin 550 metre altında, sağlıksız ve güvencesiz koşullarda çalışır. Zaten bu zor koşullar altında, çok düşük ücretlere çalıştırılan işçiler, ücretlerde kesinti yapılmaya başlandığında iyice yaşamlarını idame ettiremez hale gelirler. Grev işçilerin önündeki tek gerçek çözümdür. Grev başlar ve diğer kömür madenlerine de sıçrar. Bu esnada işçilerin hem patronla hem de patronları korumakla görevli olan iktidarla mücadelesi gözlemlenir. Bu mücadeleyle başa çıkamayan işletmenin yöneticileri bir yandan işçilerin çalışmaya geri dönmesi için uğraşırken bir yandan da jandarmayı işin içine katar ve olaylar kanlı bir hâl alır.

Zola, maden işçilerinin yaşam koşullarını muazzam bir canlılıkla okuyucuya yansıtır. Eser, mücadelenin başlarında işçilerde gözlemlenen çekingenliğin, ürkekliğin ilerleyen aşamalarda yerini büyük bir öfkeye bıraktığını açıkça gösterir. Mücadele içinde işçilerin sınıf bilinçlerinin gelişmesi, haklı olmanın verdiği büyük direngenlik de tüm canlılığıyla yansıtılır.

İşçilerin öncüsüz hareketi, yenilgiyle sonuçlanır. Ancak Zola, okura bir umut ışığı göstermek ister ki kurşunlarla bombalarla onca insan ölür Etienne ise hayatta kalır. Ve Etienne Paris'e Enternasyonal'e katılmaya gider. Mücadele daha örgütlü bir biçimde devam edecektir. Bugün değilse yarın, mutlaka kazanılacaktır!

“Sabah izlerinde yavaş yavaş süren, gelecek yüzyılın hasatları için büyüyen ve filizlenmesi yakında toprağı yaracak olan, öç peşinde, kara bir ordu halinde, insanlar yetiştiriyordu.”

*Saraylar saltanatlar çöker
kan susar bir gün
zulüm biter
menekşeler de açılır üstümüzde
leylaklar da güler
bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler*